

Антонио Дим

БЕЗЧЕСТИЕТО

От древни времена са изписани безчет страници за безчестието, което произлиза от егоизма и се проявява като зародиш на злините по тази земя, поради което е вълнувало емоционално и философски човешкия род. Съзнанието ни е било принудено да приема известни прояви на безчестието, да осмисля и реагира, независимо че те са прониквали неизменно и в подсъзнанието.

Защо егоизмът е неизбежна среда за безчестието?

Нашият неумолим егоизъм дотолкова се е слял с нас и е приет за наша природа, че ние не усещаме цялата негова бездна, защото човек е с програмиран егоизъм в мисли, желания и стремежи.

Трудно можем да превъзмогнем човека животно с неговия егоизъм, към който като прибавим безразличие и алчност се поражда недоволство. Безспорно, това разкрива не малка част от безчестните постъпки, които завинаги ще са в противоречие с изискванията за етика и морал. Може би настоятелни опити и търпение ще ни помогнат да вникнем в дълбокото и ще ни позволят да видим част от природата на злото – безчестието в неговата същност и разнообразие и намерим сили открито да изразяваме несъгласие.

Безчестието атакува преди всичко добротата, искреността, хармонията и се питаме – дали е необходимо зло и е баланс в обществото? Човек е с вродени качества, придобити навици и характер, което естествено се отнася и за непочтените и безсъвестните. От сътворението на света съвестта е останала един фундамент, върху който се крепи и изгражда личността.

Да се огледаме за образите и характерите на тези хора (някои от тях и личности) с низостта и позора им, които са вградени във всяка социална единица, институция и място в живота ни. Живеейки със самочувствие на неуязвимост, тези многолики „герои“ са навсякъде между нас като продажни, подкупни, долни, коварни, безсрамни „човеци“. Особено когато манталитетът на етноса ни от векове е като надвиснал облак над Родината и за нас в обществото се появява обезверяваща мъгла от безнадеждност. Неосвободената и напластена злоба и завист, попаднали в човека без самочувствие, без покритие, води до подлост и коварство. Съвкупно те остават болезнен отпечатък върху душевността, психиката и стойността на личността.

След тези познати истини за проявата на безчестието не би трябвало да се впускаме в безбройните човешки драми и трагедии, причинени от него. Не са ни необходими техните видени или чути гнусни и злокобни истории, нашироко описвани и подкрепени с тълкувания или съждения. Понякога те са поучителни, но и често излишно обременяват ежедневието на хората без напътствия или намерен изход.

Вниквайки в истинската и променяща се във времето природа на човека, разбираме и се убеждаваме, че взаимно свързващите се егоизъм и безчестие са непресъхващ извор за всяка агресия и/или грабеж и, че са благодатна почва за избуяване на всяка подлост и/или предателство.

Приемайки ги вероятно за неизбежни, можем ли да се научим да ги предвиждаме, ограничаваме и преодоляваме, за да помагаме и не вредим на другите?

За съжаление, човек допуска в себе си лицемерие или безчестие. Сигурно след това се чувства засрамен и изпитва разкаяние, даже когато не е причинил явно унижение или пагубно страдание на непознати, близки или приятели.

По-знаменателно е другото – почувствали се под натиск и застрашени от ситуацията, ние правим опити да избягаме от стряскащата агресия и лукаво лицемерие, което всъщност е видима или невидима проява на нечестивост. В тях умело е прикрита ревност и пословична завист.

Но от подлостта и предателството няма къде да се скрием. Те идват като природна стихия, като кошмарен сън и ни въвлечат в ужасен мрак. Само те могат в моменти да ни принудят да не понасяме хората, да ни подтикват към усещане за безсмислието на живота, да изпитаме полепващ страх или в краен случай да предизвикат наши фатални стъпки.

Безчестието може да се прояви по всяко време, място, при всякаква творческа или рутинна работа. В тази необятност целенасоченото въздействие на формите на интернет пространството върху човека извън личното му обкръжение е новосъздаденото потайно, неявно безчестие. Ежедневието на цивилизованите народи е изпълнено с непредполагаемо влияние на съвършена психологическа атака с цел направляван избор на вяра, идеи, решения, начин на живот, взаимоотношения, медии, партии, лидери, култура, стоки. Темата е прекалено мащабна, разработвана, плашеща и в годините ще остане проблем за човечеството.

В заобикалящата ни действителност е неуместно да се поставяме във всеобхватни събития и екстремни ситуации от физическа или социална зависимост на хората около нас. Приемливо е да превъзмогнем негативизма и необременени да потърсим изход. С разум да можем да се въздържаме или потискаме породено безчестие, да се срещнем със

страха на мислите и намеренията, които бушуват в нашето съзнание и подсъзнание, да се изолираме от пространството на злодея и с чистота да създаваме атмосфера на нетърпимост. Изисква се съпричастност и смелост да сътворим с личностен идеал и традиция наша цивилизована ценностна система.

Предизвикателство е да си помогнем като внимаваме, разпознаваме и се противопоставяме на безчестието в обществото. Предпазването от него е крайно необходимо, за да не повлияем и на себеподобния. Ние не сме свършени, но животът в нас е свършен. Нашата скромна цел трябва да бъде хуманна, без критики и осъждания, а желанието ни да носи възможности за промяна, надежда и спасение.

Без романтизъм да се обърнем към благородството и цялата Красота на земята, както е възкликнала душата на Шилер: „Красотата ще спаси света“. Съзнанието да се настройва към одухотворените лица на хора, към духовната и душевната сила на човек, към негово творчество и добрина, към неповторимата Природа, към вълшебството на музиката. Ако прочетем книга, от светостта ѝ суетата се изпарява. Ако засвирим или слушаме любима мелодия, дълбоко в нас недоволството се приглушава. Обнадеждени да достигнем желаните равновесие и хармония и самоуверени да споделим:

С възделение да укротим песимизма в нас за съществуването на Безчестието в живота и се опитаем с Единение да помагаме на хората да преодоляват злините по тази земя.

10 март 2020